

[Thisted Knudsen.]

vigtige samfundsinstitutioner eller samfundsfunktioner, eller som må skønnes at få vidtrækkende samfundsmæssige virkninger, udsættes i indtil 2 uger.

Vi anerkender, at dette forslag indebærer muligheder for omfattende udsættelser, men — som jeg sagde før — disse udsættelser er ene afhængige af forligsinstitutionens skøn, uden at samfundet efter en sådan lovbestemmelse har ét ord at skulle have sagt.

I praksis kan dette forslag efter min opfattelse medføre, at parterne får endnu en forhandlingsmulighed under forligsmandens ledelse; men hvis nu det hele bryder sammen efter denne anden udsættelse — hvad så? Så står samfundet lige så uforberedt og nøjagtig lige så værgeløst som i foråret 1956. Forslaget giver ganske vist samfundet 2 døgn — intet mere, intet mindre; strejker og lockouter kan være brudt ud, og hvad ved jeg. Forligsinstitutionen behøver ikke at udnytte sin udsættelsesret til at standse det hele; den har i virkeligheden kun pligt til at tage de livsvigtige områder med.

Man kan endvidere spørge: hvad med dagspressen? Efter dette forslag ingen sikring. Det hele flyder altså efter vor opfattelse på samme måde, som tilfældet var før. I praksis vil det derfor efter min opfattelse meget let kunne komme til at betyde, at parterne spiller på denne udsættelse, afventer den, før de sidste kort spilles ud.

Det er under disse omstændigheder umuligt for venstre at godtage dette forslag som en samfundsmæssig sikring under en arbejdskonflikt. Det er muligt, at forslaget er affødt af det forslag, jeg stillede i kommissionen, og som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen allerede har nævnt, men der var en anden karakter over det forslag; efter den højtærede ministers forslag er det forligsmanden, der har afgørelsen.

Hvad har forligsmanden egentlig som opgave? At mægle mellem parterne, ingen sinde at kompromittere sig over for parterne, fordi han skal være højt hævet over disse. Lad os tænke os en situation, hvor han skal udsætte — hvor dagspressen f. eks. er i søgelyset — hvor den ene part siger til forligsmanden: vi vil ikke gå med til, at dagspressen ikke kommer til at standse.

Så bliver forligsmanden dommer. Den uafhængighed og den frihed, han skulle have over for parterne, kan, efter den højtærede ministers forslag, meget let gå i vasken. Så bliver det, forligsinstitutionen, der skal sikre de samfundsmæssige interesser. Jeg tror, der kun er én part, som kan gøre det, nemlig den regering og det folketingsflertal, der har magten — der er ikke andre, når det kommer til stykket. Derfor siger vi i det forslag, vi har gjort os til talsmænd for, at det bør være statsministeren, som får denne udsættelsesret; det må være ham, der under folketingsflertallets ansvar bestemmer, på hvilke områder arbejdskampe ikke må finde sted. Det må være statsministerens opgave, når han er trådt ind i billedet — og dermed regeringens og folketingsflertallets opgave — at få konflikten ud af verden; ellers er der efter vor opfattelse ingen mening i tingene. Derfor er der en idé i den udsættelsesret, som venstre og det konservative folkeparti har gjort sig til talsmænd for, og derfor er vi meget kedede af, at dette lovforslag skal være færdigt en-to-tre — vi står jo dog her over for meget vigtige problemer.

Det er altså vort synspunkt. Nu vil man måske sige: det har vi hørt før. Ja, det har den højtærede økonomiminister hørt masser af gange — den højtærede minister, som et helt liv igennem har gjort sig til talsmand for tvungen voldgift, og som bl. a. har overvundet alle mine betænkeligheder; men nu skal jeg altså til at overvinde den højtærede økonomiministers betænkeligheder, nu er rollerne blevet byttet om. Det har været sådan, at parterne hver gang har sagt: det vil vi ikke være med til, og det, der foreligger her, det er, hvad hovedorganisationerne er blevet enige om; det er, hvad De samvirkende Fagforbund og hvad Dansk Arbejdsgiverforening er blevet enige om: så meget under vi samfundet, så megen beskyttelse kan I få — og dermed basta!

Jeg har altid beundret den højtærede økonomiminister, og jeg må sige, at jeg er dybt bedrøvet over, at man ikke kan følge vor tankegang op, som dog er langt mere i slægt med den højtærede økonomiministers tankegang på dette område end alt det andet.

Vi mener, at vi har strakt os meget, meget vidt i kommissionen. Vi har ladet os på-